

satsen for de svageste i samfundet, herunder stofmisbrugerne, hvori anbefalingerne fra Narkotikarådets rapport vil indgå.

Besvarelse af spørgsmålet vil derfor afhænge af forhandlingerne med satspuljepartierne.

Spm. nr. S 659

Til finansministeren (31/1 02) af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil ministeren udarbejde et skøn for den samlede påvirkning af de offentlige finanser, såfremt man ophæver varighedsbegrænsningen for sygedagpenge og bruger de frigjorte administrative ressourcer til en bedre opfølgning overfor langtidssyge, og således at skønnet er specificeret for relevante underposter, og herunder hvilken gevinst den bedre opfølgning forventes at give?«

Begrundelse

Ved at ophæve varighedsbegrænsningen tager regeringen et skridt i retning af at opfylde to af sine erklærede mål: Nemlig regelforenkligning – alene bestemmelserne om dispensation fra varighedsbegrænsningen fylder 10 tætbeskrevne A4-ark – og en indsats for de svageste i samfundet – idet langt de fleste langtidssyge hører til denne gruppe. Kombineres det med en mere aktiv opfølgning over for de langtidssyge, som foreslået af Venstre i partiets finanslovsoplæg fra efteråret 2001, må det tilmed formodes at være cirka gratis for de offentlige kasser.

For at komme videre i denne gode sag udledes et provenuskøn, som kan indgå i forhåbentligt snarlige forhandlinger om at afskaffe denne formynderiske regel, der ikke er til for mennesket, men for systemet.

Svar (12/2 02)

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er forbundet med betydelige vanskeligheder at skønne over virkningen for de offentlige finanser ved en ophævelse af varighedsbe-

grænsningen for sygedagpenge. Dette skyldes, at en ophævelse af varighedsbegrænsningen formentlig vil føre til både en ændret sagsbehandling i kommunerne og en ændret adfærd blandt sygedagpengemodtagere.

For kommunerne har varighedsbegrænsningen således den betydning, at de er nødt til at foretage en konkret handling i den enkelte sag, når tidspunktet for varighedsgrænsen nærmer sig. Varighedsbegrænsningen indebærer dermed også den sikkerhed for den sygemeldte, at der senest op til tidspunktet for varighedsgrænsen vil ske noget i sagen. En ophævelse af varighedsbegrænsningen må derfor antages at have den u hensigtsmæssige effekt, at tidspunktet for en konkret handling/stillingtagen kan udskydes ud over 52 ugers grænsen – i princippet på ubestemt tid.

For den enkelte sygedagpengemodtager må det antages at have en væsentlig betydning for personens aktive medvirken til en hurtig tilbagevenden til arbejdsmarkedet, at sygedagpengene – efter gældende regler – er en tidsbegrænset ydelse. Uden en varighedsbegrænsning er der således en risiko for, at den enkelte vil være mindre tilbøjelig til aktivt at medvirke til at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

En ophævelse af varighedsbegrænsningen for sygedagpengemodtagere indebærer således en klar risiko for en stigning i antallet af langvarige sygedagpengemodtagere. Set i sammenhæng med, at personer med et langvarigt sygefravær ofte har en større risiko for at miste tilknytningen til arbejdsmarkedet, er der næppe tvivl om, at ophævelsen vil medføre væsentlige merudgifter for det offentlige såvel som personlige omkostninger for de sygemeldte.

Hertil kommer, at en stigning i antallet af langvarige sygedagpengemodtagere i sig selv vil trække i retning af en større administrativ belastning af kommunerne.

Samlet set er det derfor min opfattelse, at en ophævelse af varighedsbegrænsningen for sygedagpenge vil øge omfanget af langvarigt sygefravær med deraf følgende negative konsekvenser for arbejdsudbuddet og de offentlige finanser. Det vil hverken være til gavn for samfundet eller den enkelte borger.